

3 sönd. i Fastan 2018. Lars Borgström (LFS)

Epistel: Efes 5:1-14. Evangelium: Luk.11:14-28

Jesus har precis utfört ett underverk. Han har drivit ut en ond ande, en demon, ur en stum man, som i och med detta plötsligt kunde tala. Folket förundrade sig (v 14). De började förstå att här, hos denne Jesus, fanns Guds mäktiga kraft att driva ut onskans makter. Men fariseerna (jfr Matt. 12:24) opponerade sig då mot denna uppfattning, och sade att Jesus istället var en djävulens hantlangare som med de onda andarnas furste Beelsebuls hjälp utförde underverket (v 15).

Fariseerna var helt förblindade. Att häda på detta sätt, att anklaga Jesus och Hans överbevisande gudomliga verk för att vara av djävulen, innebär den allra största synd och av parallellstället i Matt. 12 framgår det, att *detta är den synd mot den Helige Ande som aldrig i evighet kan förlätas*.

Guds förlåtelse är utan varje gräns. Jesus säger att ”den som kommer till mig ska jag aldrig visa bort” (Joh. 6:37). Men dessa fariseer skulle aldrig komma till Jesus. De hade passerat den gräns efter vilken ingen omvändelse längre är möjlig. Synden mot den Helige Ande kan inte förlätas därför att den hos syndaren verkat en sådan förhärdelse att ånger är omöjlig. Om du nu oroas över att ha begått synden mot den Helige Ande har du med säkerhet *inte* begått den. Hade du begått den skulle du inte oroas. Vill du av hjärtat höra till Jesus har du inte heller begått denna synd. En sådan önskan kan nämligen inte finnas i ett förhärdat hjärta.

Dagens evangelium är mycket dramatiskt. Vi möter först och främst Jesus. Detta i sig är svindlande. Tänk att den allsmäktige Guden, Härlighetens Herre, för ungefär två tusen år sedan kroppsligen vandrade på vår jord!

Vi möter vidare en av djävulens demoner som genast ger vika när Jesus helbrägdagör (v 14). I Jesu tal, i Hans undervisning, möter vi även djävulen själv, ”den starke” (v 21), och ytterligare andra av hans onda andar (v 24–26).

Vi får i Jesu undervisning även en bild av människohjärtat, som liknas vid ett hus (v 21). Detta hus kan inte stå tomt utan bebos antingen av den starke och hans onda andar eller av den Starkare, Jesus Kristus. Kampen om människosjälens skildras mycket dramatiskt och åskådligt av Jesus. Vi ska nu i predikans första del skildra utgångsläget, nämligen att det naturliga i denna fallna värld är att vara under djävulens våld.

Den starke regerar denna värld och alla dess människor

Sedan syndafallets dag, då allt skapat lades under döden och förgängelsen, råder mörkrets makt i vår värld. Därför kallar Jesus djävulen ”denna världens furste” (Joh. 12:31) och hela världen är i hans våld. ”Världen” är allt utanför Guds rike, det Gudsfrånvända, Gudsfiendliga.

Det är inte bara världen utan även alla dess människor, världens barn, som styrs av djävulen. Detta är en hårdsmält sanning, men den är inte desto mindre sann. Guds ord säger att det är så. Paulus skriver att i alla olydnadens söner, alltså i alla dem som inte kommit till trons lydnad, är den onde anden djävulen verksam (Ef. 2:2). Paulus talar också om vad det beror på att människor går förlorade: ”Den här världens gud har förblindat de otroendes sinnen så att de inte ser ljuset som strålar från evangeliet om Kristi härlighet, Han som är Guds avbild” (2 Kor. 4:4). Det måste till en pånyttfödelse genom evangeliets Ord för att en människa ska övergå från död till liv, från mörkrets välde till den älskade Sonens rike (Kol. 1:13).

Så länge inte denna övergång sker sitter djävulen, den starke, i orubbat bo på tronen i människans hjärta. Där trivs han mycket bra och han bevakar sin position beväpnad, säger Jesus i vårt evangelium (v 21). Jesus kallar honom den starke och det med rätta, för han är mycket stark. Hur fasansfull satan än är, hur övermäktigt stark han än tycks oss, är hans makt ett intet i jämförelse med den Starkare, den Allsmäktige. Att Jesus har all makt i himlen och på jorden ska predikans andra del handla om.

Den Starkare regerar hela tillvaron och de människor som givit sig åt Honom

Det såg ut som att satan var den starkare i kraftmätningen för snart två tusen år sedan. För vanliga, mänskliga ögon tedde det sig som att Jesus vann vissa delsegrar som i dagens evangelium där Han drev ut den onde anden, men att Han sedan till sist fick se sig besegrad av den onde. Med hjälp av översteprästen Kajfas och Pontus Pilatus triumferade djävulen, då Jesus blev korsfäst och dödad. Men det var bara en

skenbar seger. Det som i själva verket hände var Guds kärleks slutliga seger. På tredje dagen uppväckte Fadern sedan sin Son och gav Honom all makt i Himmelen och på jorden. Jesus är den Starkare.

Trots sitt nederlag håller djävulen majoriteten av mänskligheten kvar i fångenskap och död genom att förblinda dem så att de inte kan se Kristi seger. Han är den starke som med sina vapen förskansat sig i vårt hjärtas hus (v 21) och vi kan omöjligt frigöra oss från honom. Han är oss alltför stark. Men så kan det hända att Kristus kommer vandrande förbi satans hus, vårt hjärta. Det sker när evangeliets Ord predikas i Ande och kraft. Om evangeliets Ord då vinner ingång, ja då kommer Jesus till oss och avvärjar satan (v 22). Gud give att det kunde ske just nu med dig som hör detta och är bunden av satan!

Vilket är då satans vapen? Han har flera vapen som han håller oss bundna med. Här kan nämnas den lockande njutningen i gamla syndavanor och rädslan för de reaktioner som kommer av att bekänna Jesu namn. Satans främsta vapen mot oss är emellertid den synd vi har begått. Satan betyder anklagaren, och det är just vår syndaskuld han håller upp framför oss och hävdar att vi inte kan vara Guds barn. Men när Jesus besegrade djävulen på korset tog Han all vår synd på sig och dog i vårt ställe. I och med att syndens skuld utplånades förlorade djävulen alla anklagelsepunkter. Där evangeliet om syndernas förlåtelse genom Jesu försoning predikas och mottas i troende hjärtan blir satan bunden. Genom syndafallet hamnade vi i syndens, dödens och djävulens våld. Men Jesus har kommit för att lösa oss. När evangeliets Ord når oss och vinner ingång i våra hjärtan går Jesus själv, den Starkare, in i den starkes, djävulens, hus och plundrar honom på vad han äger efter att först ha bundit honom, som det står i parallelltexten i Matt. 12:29. Vi är Hans byte i denna plundring. Efter att ha varit ett tillhåll för satan har vi nu blivit ett Guds hus, ett Guds tempel, där Jesus själv gjort sitt intåg och satt sig på tronen. Fridsfursten Jesus har bundit satan och så får den kristne leva i fridsriket (Upp. 20:2–6). Det är Lammets blod, Jesu, Guds Sons, blod, och vittnesbördets Ord, evangeliet alltså, som besegrar anklagaren (Upp. 12:11).

För varje kristen finns avfallets fruktansvärda risk. Jesus varnar för detta i sin undervisning i evangeliet. Om efter djävulens utdrivande huset inte uppfylls av Jesus och Hans Ord, kommer den orene anden tillbaka med sju andra andar som är värre än han själv, och de bosätter sig alla i huset. Hur ska detta kunna förhindras? I predikans avslutande del tar vi nu upp detta till behandling.

Den Starkare behåller huset om Ordet bevaras

Avfall är värre än den rena hedendomen. Där Guds rike har funnits och en gång fått blomstra men sedan dött bort, där är det ofta svårare för Ordet att få fäste och bära frukt igen. Detta visar Jesus också i sin undervisning i dagens evangelium. Jesus berättar nämligen om en människa som haft en oren ande. När denna drivits ut och sökt sig till öknens viloplats – det är nämligen på vattenlösa och öde ställen, där människor inte vistas, som djävulen och hans anhang oftast har sitt tillhåll, då de inte ansätter eller besätter människor (Matt. 4:1) – och sedan vänder tillbaka till samma människa, och då finner huset tomt, så tar han med sig sju andra andar som är *värre* än han själv och bosätter sig. Det framgår här att det finns olika grader av ondska bland demonerna. Jesus säger ju, att de sju nya andarna är *värre* än den första (v 26). Förutom att de har ökat i antal har ondskan intensifierats.

Jesus säger om denna arma människa, en människa som alltså en gång haft ljuset, men sedan avfallit till mörkret igen: ”För den människan blir slutet värre än början” (v 26). Den rena hedningen kan alltså befinna sig i ett bättre läge än den avfallne kristne. Satan kan förskansa sig bättre i ett avfallet hjärta än hos den som aldrig ägt sanningens ljus. Guds straff blir också värre.

Men hur ska denna avfallets fruktansvärda risk undvikas? Det gäller att efter utdrivandet av den starke inte låta huset stå tomt. Den Starkare ska få regera och befästa sin makt i huset. Men hur sker detta? När Jesus hade undervisat färdigt om det som denna predikan kretsat kring, ropade en kvinna i folkskaran: ”Saligt är det moderliv som har burit dig och saliga de bröst som du har diat” (v 27). Men Jesus avledde henne från sådan Maria-fokusering och svarade: ”Säg hellre: Saliga är de som lyssnar till Guds ord och bevarar det” (v 28).

Flera gånger har det framhållits i denna predikan att Jesus kommer till oss genom sitt Ord. Det är också så Han behålles i vårt hjärta. Den som hela tiden lyssnar till Guds ord och bevarar det, gömmer det i sitt hjärta, är salig därför att då står inte huset tomt. Genom Ordet är Jesus, den Starkare, där och motar bort den starke djävulen och alla hans orena andar då de kommer för att återta sin gamla boning. Lev alltså av Ordet! Läs Bibeln och andra goda andliga böcker och hör predikan åtminstone varje söndag. Då prisas du av Jesus salig och då ska inte djävulen kunna besegra dig.

Amen.